

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènt. Número solt, 10 cènt.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, 8 ptes. : 6.ª, 4 ptes. : 12.ª, 2 ptes.

Intercal·lats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

**REDACCIÓ
CLAVÉ, 3**

**ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60**

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

Sabatería Riera

ABANS MARLET

Carrer d'en Prim, 7 Granollers

Joventut, on ets?

Davant del desgovern actual de l'Espanya portat per uns oligarques que fan seguir-nos a la força a una guerra empobridora; que'ns amordacen, quan alcem massa la veu clamant contra les seves injustícies; que apaguen els crits aïllats del país amb comedies de crisis i altres trucs de governant, cerquem una barrera que interrompi'ls particulars negocis dels de dalt, que no tenen escrúpols en sacrificar les energies del poble per a gaudir de beneficis personals i posem la mirada en la joventut, en els homes de demà, com una suprema esperança de lliberació i justícia.

Ja hem perdut la fè en tots els personatges que coneixem; ja no creiem en els sans consells que la reflexió i l'experiència podrien donar-nos, i fiem més aviat en moviments espontanis dels éssers encare inconeguts, sortits de la mateixa ànima del poble; creiem solament en la saba jove, d'entusiasmes i de nobles idealitats, d'esperances i fal·leres.

Els titelles que han passat per la plataforma política, són gastats, xorcs; la seva vida és un seguit de desenganys i de fracassos.

No creiem en un avenir esplendent portat per cap dels homes que fa anys ens prediquen la bona nova.

Al contemplar el trist quadre que presentem els espanyols, pensem en remeis i sols saben recórrer a la joventut. En nostra obra catequitzadora, ens dirigim als joves com nosaltres, als que encare no senten el foc d'una idea, i els hi obrim els braços, demanant el seu esforç, les seves energies, per a enderrocar el règim que trontolla per les seves propies misèries.

Dalt del poder sempre hi veiem els mateixos. Are'ls uns, are'ls altres, tots fracassats, que criden molt quan no governen i que fan poc quan assoleixen l'autoritat suprema sobre'ls altres. Sempre veiem els mateixos negocis, les mateixes disbauxes, iguals oligarquies que'ns roben i escarneixen, ensorrant-nos cada cop més en un pessimisme arroneador.

Al veure'ls fracassos succeïts del règim que patim, cerquem amb neguit a la joventut salvadora, i ja a Catalunya hi trobem ressò.

Nosaltres som joves i tenim esperances. Nosaltres creiem amb fervor en una nova patria llibertada i cridem a la joventut, per a que'ns doni la mà i ens ajudi a fer feina, la feina agradosa d'ensorrar un poder caduc i d'assolir la llibertat de la nostra nació, acabant amb els corcs que la roseguen.

ESTEVE SARROCA

Samblancat

L'única esperança, en Costa, el Lleó de Graus, com li deien, havia baixat a la fossa. Semblava que, al morir ell, s'havia apoderat de nosaltres aquella pobresa d'esperit que tant bé descriu en Rusiñol.

Però, igual que si aquells aires

fossin per a transformar homes en titans, o que l'esperit del mestre no cabés a la tomba i tingués necessitat d'escampar-se per l'espai, el cas és que d'aquella terra fecunda, ha sortit un home, en Samblancat.

Aquest, com si mai els ideals nobles havessin fracassat i bateguessin dintre nostres cors amb la seguretat del triomf final, fundà, junt amb en Pintado, un setmanari, «Los Miserales», nom atrevit, però més encare la prosa victorhuguesa dels seus redactors. El final d'aquella campanya fou l'empresonament d'en Pintado i l'exil d'en Samblancat, que va aconseguir emigrar a l'estranger; del contrari, hauria anat al mateix lloc que'l seu company de lluita.

Estic segur que no faltava qui creia que en l'emigració, el cervell d'en Samblancat canviaria, tornant-se més moderat i pacient; s'equivocaren. Aquells articles que ferien als homes dolents, aquells articles en els quals deia que ses espatlles eren més bones per a portar caixes de morts que no per a soportar injustícies; de aquella hora endavant se tornaren més savis; i així com aquells ferien; els presents, maten; aquells, eren sofriments i misèries llençades als culpables; els d'avui, són exclamacions d'odi, crits de venjança contra'ls causants dels nostres sofriments.

Jo, no creia veure'l; estava temeros que faria com molts altres, que tantost se distingeixen en les lluites de la vida, desapareixen com per art d'encantament.

Més, are ja no és possible. L'he vist. L'he vist, i és fort com els roures que resisteixen totes les tempestes; sa testa, gran i somniadora com la d'Homer; els seus ulls, com els del Dante... Quan ens parlava de